

ADEVĂRUL

FOAIE RELIGIOASĂ.

Zis'a Isus: „Eu sunt calea, adevărul și viața.”

ANUL: IV.

Apare în fiecare lună odată.

Abonamentul:

Pe un an 3 cor. 50 f., pe 1/2 an 1 cor. 75 f.
Pentru străinătate 4 col.

Abonamentul să se trimeată la Szida Tódor Körös-Bökény. (Mai înainte Buttyin,) com. Arad.

Toate scrierile să se trimeată la adresa: Vasiliu Berbecar tot la Körös-Bökény.

De zece ori zece mii.

Ev. Sng, 90.

De zece ori zece mii,
În haine curate,
Ceata celor mântuiți
Să suie 'n mărire:
Prin alui Isus sânge
Ei au biruit toți,
Porți vecinici vă deschideți
Ca să între prin voi!

Aliluia, Aliluia,
Mielului ce-a murit;
Aliluia, aliluia,
Că El ne-a mântuit!

Prin tot cerul pătrunde
Sunetul harfelor,
Ca-o furtună s'aude
Cântec de 'nvingători:
Oh zi de fericire
Dulce după luptă!
Tu plătești durerile
Cu glorie vecinică.

Cum s'or saluta-acolo
În raza luminei,
Cari să iubești în Christos.
Ici în valea umbrei!
Acolo nu stau văduvi,
La groapă întristați,
Lacrime șterge Domnul
Celor orfani, săraci.

1311. Tu ne-ai câștigat,
Mielule,
Blăstămul ce-ai frânt-ai.
Tu Ești pe cruce!
Drept deca-ți țintă Tie,
În ceruri multe mii,
Vă murește în mare multime
Pe pământ deja-aici.

Sunt tesaurile tale pe pământ
sau în cer?

(Matei 6, 19—21.)

În versurile nainte mergătoare a acestui capitol, a vorbit D-nul Isus despre esprimările și dovezile vieții religioase prin milostenie, rugăciune și post. Acestea sunt în sine exerciții pioase și fapte bune, înse ele pot deveni un pericol mare pentru viața sufletească, dacă reușește corpului, ași lua și el partea sa la aceasta. Așa era. aceasta la farisei; și pentru aceea dojenește D-nul de milostenie, rugăciune și postire după modul lor.

Deci vorbește D-nul Isus în versurile următoare despre pede-

cile vieții spirituale. Acelea sunt mai ales două: căutarea tesaurelor pământești și grija pentru traiul zilnic. Amândouă arată o cugutare de tot pământească și sunt un pericol pentru viața sufletească.

Cât de nebună și totodată periculoasă e câștigarea și grămădirea lucrurilor pământești, ne arată D-nul Isus în cuvintele versurilor citate. Să căutăm mai întâi la glasul cel dojenitor: „Nu vă adunați tesaure pe pământ.“ Tesaurele pământești a aceluia timp constăteau mai mult în haine, bucate și bani. Acestea lucruri joacă și astăzi încă o mare rolă, dară pe lângă aceasta sunt încă multe alte lucruri, cari să caută, precum poziție văzută, trai asigurat, onoare, titluri, bogăție și a. Inse la căutarea după astfel de lucruri uităm așa de ușor, la ce Isus ne-a făcut atenți, că ele sunt trecătoare și pentru aceea sunt ele foarte nesigure. În parte poartă ele germinea ruinării în sineși, în parte ne despoaie de ele vrășmașii externi. Ce ne-am câștigat decî cu multă ostăneală ca un tesaur prețios, firește că am voi a și păstra și ținea. Dară aceasta causează ostăneală și grijă nouă. Câtă grijă au mulți bogați pentru bogăția lor! Cât de ușor o pot ei prin negrijirea proprie sau prin reavoirea altora perde! Și dacă le-a reușit în fapt, a păzi tesaurul cel câștigat pentru întreaga lor viață, oare cât de lungă-i aceasta? Au nu-i numai de o palmă? Și apoi? Cât pot lua cu ei în

eternitate? Nimic! Golî am venit noi în aceasta lume și golî trebuie să eșim din ea.

„Ai multe bunuri strânse spre mulți ani!“

„Nebune, într' aceasta noapte va fi cerut dela tine sufletul teu!“ Decî dacă toată bogăția ta constă din tesaure pământești, ceți rămâne din ele în moarte? Nimic, nimic, de tot nimic!

Pentru aceea e foarte important, a urma sfatul cel înțelept al D-lui Isus: „Dară vă adunați tesaure în cer.“ Precum există tesaure pământești, așa există și cerești. Acelea sunt firește nevezibile, lucruri necuprinse. Tocmai pentru aceea le prețuiește lumea așa de puțin. Ea să ține de aceea, ce poate prinde cu mintea și cu mânele. Și totuși sunt și în viața pământească destoiniciile nevezibile de mai mare valoare decât obiectele cele ce să pot apuca. Dacă cineva ar avea o posesiune mare de pământ, înse ar fi cu puțință, ca să devie în puținî ani un om sărac. Dară dacă a învățat el ceva bun și apoi ar putea umbla după o chemare spirituală, atunci nu ar trebui el nici să cerșească nici să lucre așa greu în caz de și-ar perde averea. El ar putea fi încă un om văzut și încă prin o avere la el, care nu s'ar putea nici vedea nici pipăi.

Așa sunt și tesaurele nevezibile cerești mai prețioase și mai importante decât cele pământești. Cine și-a însușit aceste tesaure, precum char, iertare, dreptate, sfințenie, iubire prin experiență, acela și știe

ale prețui și nu le-ar schimba nici odată pentru orice preț a tesaurelor pământești. Acestea tesaure sunt în sineși permanente (ce rămân), pentru că nu au în sine germinarea ruinei și nici nu este nici un vrășmaș în stare, ale fura dela posesorul lor.

Cum putem deci aceste tesaure aduna, înmulți, ca să fie mulțisoare? Mai întâi prin credința. Credința își însușește bunurile lumii cerești și le și ține tare. Credința rescumpără (înschimbă) cambiile iscălite de D-zeu, promisiunile Lui, și cu cât mai mult face ea aceasta, cu atât mai mare va fi binele ei ceresc. Și prin rugăciune putem noi înmulți aceste tesaure. „Cere și ți se va da.“ Și prin aceea înmulțim noi aceste tesaure cerești, că suntem îndurători și dovedim îndurare oamenilor săraci, dară mai ales prin aceea, că noi averea și binele nostru, timpul și puterea noastră le punem la dispozițiune misiunii, împărăției lui D-zeu și cât ne este numai cu putință, ajutăm a lăși aceasta împărăție. Dacă apoi bate ceasul nostru și trebuie să părăsim aceasta lume, atunci nu vom fi săraci nici golii, ci vom fi „bogați în D-zeu.“ Atunci vor dovedi tesaurele cele cerești valoarea lor, că fericit acela, care a urmat sfatul cel înțelept a D-lui Isus.

În fine pune D-nul Isus aici un fapt foarte serios înainte: „Că unde este tesaurul vostru, acolo va fi și inima voastră.“ Oare ce-i propriuzis tesaurul nostru? Acea

totuși, dela care noi sperăm cele mai bune ale noastre, dela acărora posedare noi facem norocul nostru atârănător, de a căror pierdere noi mai mult ne temem. Înse dacă vorbește aici D-nul Isus despre inimă, atunci totuși cugetă El ființa noastră cea mai internă, cugetele și sâmturile noastre și înrîurirea spre viața noastră. Acuma e deci clar, că unde e tesaurul unui om, acolo e și el înșiși cu tot al seu. Ce el ține ca de bunul seu cel mai nalt, aceea îl și ocupă neîncetat. Acolo petrece el cu gândul și iubirea sa, și pentru aceea depune el și întreaga sa persoană, voința sa.

Voiești tu a te întreba la aceasta: Oare unde-i propriuzis tesaurul meu? El e acolo, unde tu mai mult petreci cu cugetul teu, acolo, unde este întreaga ta iubire, acolo, pentru care tu poți depune voința ta. Sunt deci pe pământ lucruri, cari ne pot ținea tare pentru un timp întreg, fără ca să corespundă ființei noastre. Așa ne poate, cercul alergării noastre în ocupaciunea zilnică, lua în pretenșiune și a ținea omul întreg prins. Dară unde petrecem noi cu ființa noastră cea mai internă, când ne-am eliberat de aceasta? Acolo, unde e tesaurul nostru!

Încă una e adevăr: Cum e tesaurul teu, așa va fi și inima ta. Dacă-i tesaurul teu pământesc, atunci și tu vei fi pământesc și tot mai pământesc, până nici nu vei mai avea nici un cuget mai mult pentru cele cerești. Iar dacă-i tesaurul teu în cer, atunci

și tu vei fi ceresc și tot mai ceresc, pânăcând unica ta dorință va fi cerul. Este Isus tesaurul teu? Oh fă-l pre El ca acela, atunci ești tu bogat și vei fi într' adevăr ceresc!

Din Wje.

Nu despera.

Din bogatele sale pătenii istorisește Ziegler despre un elev cu numele Agenor. Agenor era fiul grijei lui Ziegler, un singular întră toți. Tata lui era un aristocrat german, mama lui era o engleză simplă; tata un catolic de naștere, dară pe deplin necredincios, mama de naștere protestantă, dară în fine un membru a oastei mântuitoare; tata un muzicant brav și directore a unei societate mai mare de muzică, mama o găzdoaică activă și stăpână a unei prăvălie (boltă). Tata trăia în un capăt de oraș în mijlocul vârtejului societății, mama trăia în celalalt capăt numai pentru sine și prăvălia ei. Într' un punct înse să potriveau contrastele cele crude a acestei căsătorie, adevă în iubirea cătră fiul lor. Dară efectul acestei iubire era înfricoșat.

Dacă fiului nu-i plăcea ceva la mama, atunci să ducea la tata și fu primit cu brațul deschis.

Dacă nu-i plăcea ceva la tata, atunci să ducea la mama și fu drăgălit aceasta.

Resultatul a fost firește, că în fine nu mai putea nici unul ieși în capăt cu iubitul lor. Și --- Ziegler îl căpătă a-l crește.

Ziegler istorisește:

Tata aduse pre fiul seu. El veni tocmai dela o festivitate musicală și era încă plin de melodii și planuri noaună musicale. El își glorifică eminențele fiului seu și își lăuda bună-tatea inimei lui, închise înse cu acest adaus; că el nu ar ținea-o așa de lipsă, să învețe așa mult; că el are

cu ce trăii, și dacă n'ar învăța nimic. Aceasta mă trăsări. Dară cu m'am învățat în cursul vremei a cunoaște mulți părinți admirabili și am ajuns la părerea: Din mulți copii ar putea fi încă ceva, dacă nu le-ar sta părinți nebuni în cale. Pentru aceea am cugetat eu în acest caz: „Dacă voi avea eu sângur acest fiu, s'a face ceva din el.“

La început trebuie încă socotit cu dorința de casă, și tânării pot încă câțva timp purta pălăria de oașpe. Dară cu mereul să începe serioșitatea vieții.

Nu mai că Agenor nu voia a ști nimic despre aceasta serioșitate, toți învățătorii să plâneau despre el. Agenor abzise ascultarea. Eu aveam compatimire cu tânărul, nu voiam a-l trimete minton, ci hotării, a o cerca odată cu toiagul vai.

Dară ce făcea Agenor? El trâmura în toate membrele ca frunzele plo-pului și începu a spuma și a pica la pământ. El simulă (arăță) spas-muri (sgârciuri) epileptice! Dară acuma picau loviturile binemeritate ca grindina.

Acosta cură dorea pre directore și elev; dară tânărul era din aceasta oară vindecat, și erau ultimele lui atacuri epileptice.

După ce să obosise de plâns, la care i-am lăsat vreme destulă, îl întrebai: „Vrei tu acuma să ascuți și să scrii, precum eu și învățătorul teu îți poruncim?“ „Da, domniul meu,“ a fost respunsul grabnic și umil. Agenor seria și lucra acuma regulat. El era încă un școlar rău, înse avea baremi voință. Dară voia lui cea bună era mai mult ascultare de frică.

Înse cu ascultarea silită nu ajungem departe. Vindecarea trebuie să urmeze din lăuntru.

Pentru aceea luai eu pre Agenor în diferite timpuri deosebi. Eu voiam să dobândesc pre sârmanul tânăr. Eu vorbeam cu el, cum vorbește un tată îngrijit cu fiul seu bolnav. Eu

vorbeam cu el despre D-zeu. Înse cum mă spăriai, când tânărul cel de patrusprezece ani îmi răspuse pe față: „Eu nu cred în D-zeu! Nu există D-zeu!”

„Tu, tu nu crezi în D-zeu?” putui eu zice după o pauză lungă.

„Nici tata meu nu crede în D-zeu, și eu sunt așa de cuminte și o știu, că nu există D-zeu,” era răspunsul lui hotărît.

Deci zisei eu: „Agenor, ascultă odată bine! Eri ziseși tu cătră mine: „Eu sunt așa de hăbăuc, că nu pot învăța limba germană,” și astăzi zici tu cătră mine: „Eu sunt așa de cuminte, așa înțelept, că o știu, că nu există D-zeu.” „Gândește numai aceasta înțelepciune și aceasta hăbăucie în tot același cap!” Eu mă năcăji încă cât-vă timp cu el; dară toată ostăneala mea n'a adus nici un rezultat vezibil!

A venit vacanța (timpul de răpaus la școli) și pentru că eu eram fără nedejde și nu vedeam puțința, a do-bândi pre acest tânăr, am pus toată nedejdea de o parte și am scris, că mi-ar fi foarte plăcut, dacă Agenor ni s'ar mai reîntoarce din vacanță în înștitut.

Eu am depus toată nedejdea pentru acest tânăr și cugetam despre el numai ca despre așa unul, pentru care nu mai este ce nedejdui.

După câțiva ani căpătai o epistoală dela Agenor. În epistoală era scris întră altele: Eu îți mulțumesc foarte pentru tot binele, care mi l-ai făcut. Trebuie să te rog încă pentru iertare. Eu am furat odată din odaia D-tale pene de oțel. D-zeu m'a iertat. Iartă-mă și D-ta! Eu m'am făcut prin charul lui D-zeu alt om. Al D-tale Agenor mulțumitor.“

Ce bucurie, ce rușine, ce îmbărbățire pentru mine! În aceasta schimbare am văzut încă nedejdea lucind pentru altii fi ai grijei. Dacă Agenor, pre care eu l-am lăsat, s'a putut încă face altul, așadar nu mi iertat nici pentru altii, nici pentru a căror viitor sunt îngrijit, să perd nedejdea.

Înse aceasta surprindere să nu fie cea din urmă. Câțiva ani mai târziu căpătai o carte de gratulare la anul nou și din jos era scris de el: „Agenor, evangelist.“

D-zeul cel îndurat nu lapădă așa iute nedejdea la un rătăcit și sedus.

Nici noi nu voim a lapăda așa de grabă nedejdea! *Din Wge.*

Despre căsătorie și divorț.

(Referat cetit de B. L. în ședința lucrătorilor evangheliei ținută în 5-lea Oct. 1910.)

Căsătoria e după regularea lui D-zeu autorisată, conexiune nedespărțibilă a unui bărbat cu o femeie, spre încungiuarea vieței nemorale, spre înmulțirea oamenilor, spre binele și bucuria omului.

Deși prin căderea în păcat s'a stricat și aceasta poziție a căsătoriei, dară pentru aceea poate servi în bucurie sau durere spre mărirea lui D-zeu.

Posiția căsătoriei e școala iubirei sfântă mutuală, o stare de pregătire pentru împărăția cerurilor. Apostolul Pavel zice: „Căci ce știți, femeie, poți să mântuiești pre bărbat, sau ce știți, bărbate, poți să mântuiești pre femeie?” (Cor. 7, 16.)

Prin viața conjugală provine poziția familiară, aceea peatră fundamentală, pe care și din care după voința lui D-zeu, nu numai vieței politice, vieței societăței omenești, ci mai ales bisericei lui Christos sau adunării Lui aici pe pământ trebuie a se zidi.

Când D-zeu a gătat lucrul creerei sale făcând toate creaturele sale, „eacă, erau bune foarte“. Dară tot atunci zise El așa: „Nu este bine să fie omul singur, 'i voi face lui ajutor, care să fie asemenea lui.“ (1 Moisi 2, 18.)

Omul trebuie să sântă mai nainte aceste cuvinte ale lui D-zeu, ca o lipsă neamănată, până n'ar fi format D-zeu aceasta femeie din coasta dor-

mindului Adam. Aceasta o și sâmti Adam, când dădu nume tuturor viteilor, pasărilor și fearelor câmpului, pentru el inse nu s'a aflat deasemenea ajutor.

Cu formarea femeii din coasta bărbatului s'a descoperit ființa căsătoriei, adecă, bărbatul și femeea sunt uniți cu corpul și sufletul, trebuie o viață și încă așa, că după exemplul lui Christos și a adunării, bărbatul să fie cel dintâi și mai mare în aceasta viață conjugală. Mai departe, s'a descoperit aici și aceea, că bărbatul, Deși sâmtăște foarte lipsa în aceasta viață grea, totuși nu poate el înșiși câștiga acest ajutor, ci acesta trebuie cerut dela D-zeu și primit, ca partea întregitoare a vieței sale.

Înse conducerea lui D-zeu pretinde liniște, aceasta ne-o arată și dormirea lui Adam. După aceasta binecuvântare alui D-zeu aceasta condițiune, că la începutul acestei căsătorie să ceară voința lui D-zeu și să iee aminte respectivii, a face după aceasta și să se încrează pe deplin conducerii Lui. Deja străbuni s'au încredeau pre ei conducerii lui D-zeu la legarea căsătoriei. Ca de exemplu ne poate servi într' aceasta Abraam, care cu ocaziunea căsătoriei sale puse mare pond pe temerea de D-zeu, din urmare luă el pre Sarai, din rudenile sale ca femeie, că era temătoare de D-zeu. Ce mare pond puse el apoi, la căsătoria fiului seu Isac. Cum a legat-o el pe inima bătrânului seu serv, ca să meargă la rudeniile lui temătoare de D-zeu și să iee de acolo femeie lui Isac. E foarte edificător a ceti istoria acestei căsătorie și e foarte folositor a lua aminte punctele ei. (1 Moisi 24.) Vrednic de însemnat și de urmat în aceasta istorie e: 1. îngrijirea lui Abraam; 2. umblarea cea conștiințoasă în frica lui D-zeu a servului credincios în însărcinarea sa; 3. rugăciunea sa la începutul lucrului; 4. mulțumirea, când la norocit D-zeu și la ajutorat la scop în calea sa; 5. rugăciunea lui

Isac, pânăcând servul s'a ocupat cu împlinire după voia lui Dzeu dela care atârna viitorul lui Isac.

Aceasta procedură ne arată noauă lămurit aceea, că cum trebuie să umble acela, care voiește să 'și dobândească dela D-zeu soț credincios de viață, adecă așa femeie, cu care el poate fi fericit. Sfânta scriptură rostește lămurit, că: „Cel ce a găsit o femeie vrednică, a găsit bunuri, și bunăvoință dela Iehova a câștigat.“ (Prov. 18, 22.)

Cum trebuie să se facă căsătoria fiilor lui D-zeu?

Mai întâi, dacă bărbatul cel credincios, sau tânărul află (sâmtăște) aceasta că i-ar fi foarte de lipsă, ca să se îngrijească de soț ajutor, să aducă aceasta cauză naintea D-lui în rugăciune. Să ceară dela D-nul, ca să-i arate lui aceea fecioară sau femeie, cu care voiește a-l înști, ca cu un ajutor credincios. Când apoi D-nul, i-a arătat la rugăciunea lui aceea persoană, spună aceasta premergătorului adunării sale. Ceară în aceasta cauză sfântă și serioasă sfatul lui, ca binevoitorului și sfătuitorului seu cel mai încrezut după D-zeu. Dacă sfatul acestuia să priverște cu dorința sa, atunci însărcineze-l pre el cu aceea, că persoana cea arătată s'o grăiască ca de soție pentru el. Pânăcând premergătorul — care și cu aceea trebuie încrezut, ca să iee la cunoștință respunsul femeii la timpul seu și să deie în știre fratelui care voiește a să căsătorii, — împlinește aceasta însărcinare, până atunci el, să se roage după exemplul lui Isac, ca toate să se facă după voia D-lui.

Când bărbatul, sau tânărul a căpătat un respuns favorabil, atunci s'a și făcut începutul cel propriuzis a căsătoriei. E de folos înse, cu privință la continuarea curățeniei în aceasta cauză sfântă, că cei logodiți să se rețină în frica lui D-zeu de toată aceea însoțire, prin care ar pune acest fapt sfânt în umbră, sau ar

păta-o naintea altora. Soți inveda-
rați de căsătorie numai atunci vor fi
ei, când vor fi declarați ca soți căsă-
toriți de după legea patriei și de după
regula adunării noastre.

(Continuăm.)

Din făurie.

Un mânăz tânăr trebuia să fie prins
la tras. Pentru acest scop fu el prins
cu mama sa naintea unei trăsură ușor
împovărată. Ce o dramă (teater) fu
aceasta! Când s'a dat sămnul de por-
nit, nu numai că mergea mânăzul,
ci sărea în ham și stătea degrabă pe
două picioare. Apoi iarăși trăgea spre
dreapta, apoi spre stânga, și apoi
stătea iarăși sigur, ca când ar fi fost
vărsat din aramă. Și ce făcea mama
mânăzului? Ea mergea mereu, cu pași
siguri nainte, un pas după celalalt,
ea căuta a prinde tot felul de lovituri
și îmbulziturii a neînfrânatului ei fiu
și a-l îndemna pre el la purtarea
acestei sarcine noauă. Aceaste de si-
gur că nici n'a fost pentru ea ceva
lucru mic. Dară răbdarea duce la
scop. După câteva oare să liniști
animalul tânăr, a fost obosit, plecă
capul și pășea cu răbdare lângă mama
sa, care avea să poarte povara cea
mai mare. Cel ce stătea privind acea-
sta căpăta o lecțiune serioasă. Acea-
sta o păți el deja de o mie de ori!
Da, el înșiși era în aceasta mie de ori
mânăzul. Lângă el mergea în tot ace-
lași jug. Mântuitorul seu, pas pentru
pas, cu îndelungă răbdare purtând cea
mai mare parte a povarei tăcând și
primind multe lovituri și împinsături
a neînfrânatului seu fiu. Ha, cum
putea creștinul cel tânăr sări în ham,
când era vorba, a cuprinde o idee
mare sau a o împlini! Pentru aceasta
idee ar fi fost în stare a se jertfi.
Peste puterile sale dădea și făcea el.
Mai bucuros ar fi apucat arătătorul
ceasului lui D-zeu în mâna sa și l-ar
fi mutat iute nainte. Dară apoi,
când Mântuitorul seu conducând cu

răbdare apucă pe alta cale, care lui
nu-i plăcea, cum putea atunci „O
nu, D-ne!“ eși peste buzele sale, cu
așa siguranță! Aici să părea că nu
ar fi în stare nici o elocuență (vor-
bire frumoasă) a-l duce mai departe.
Și așa mergea prin ani îndelungați.
O, un Domne credincios! El n'a
respins dela Sine pre fiul cel nerăb-
dător, ci l-a tras cu atâta mai tare
cătra Sine și i-a tot zis mereu: „Eu
te-am chemat pe nume, al Meu ești!
Eu te iubesc! Tu ești foarte prețuit
naintea Mea!“ Da, Părintele ia dat
din nou promisiunea: „Tu vei vedea
încă și mai mari lucruri ca ace-
stea...!“ O, un D-zeu credincios!

* * *

Ce o carte minunată e totuși Biblia!
Întreabă de copilașul în Christos:
„Precepi tu aceea ce cetesti?“ și el
îți va responde surprins și totodată
vesel: „Dapoi că scriptura e așa de
simplă, cine n'ar putea-o pricepe?“
Întreabă de tânărul în Christos: „Ce
ți ție Biblia?“ și el îți va spune cu
privirea înfocată și îndrăzneală sigură
de învingere: „Acuma am cetit eu
Biblia mea întreagă pentru întâiași-
dată, acuma o știu eu, ce stă într'însa
și nu mă mai tem de nimene. Cine
are voie, a se disputa cu mine despre
Biblie, poate veni, acuma îi pot da
respuns. „Întreabă de bărbatul în
Christos: „Ce ți ție Biblia ta?“ și el
îți va spune: „Oh, aceasta carte mi-
nunată adâncă! Eu mă aflu și acuma
încă tot la silabisare, eu încep, a
presămți ceva din adâncimea ei
nemăsurată și sămtesc, cât de mărgi-
ninită este știința mea. De m'ar aduce
D-zeu pre cineva în calc, care să-mi
dec deslușire la vr'o douăzeci sau
treizeci de locuri, despre cari eu de
mult deja gândesc și totuși nu aflu
deslușire“. „Da, cu cât mai adânc pă-
trundem, cu atâta mai mare ne va
fi cartea! Căți părinți în Christos
s'au mângăiat cu acestea: „Eu tre-
bue să lăs aici, dară sper a căpăta
în glorie deslușire despre acestea.“
Întreabă de mame bătrâne, întreabă

pre cei sănguratici, pre bolnavi, pre desperați: „Ce ți ție Biblia?“ și toți vor mărturisi: „Ea e cartea cea mai măreață, mai mare și mai minunată, care am cunoscut-o noi cândva în viața noastră.“ Noi am cunoscut oamenii simpli, cari numai puține cărți aveau, dară erau umblați în Biblie. Cât de clar să puteau exprima despre lipsele în societăți, în viața politică! Judecata lor era ceva așa de limpede, așa nalt, că am ascultat, când ei făceau observările lor în simplitatea lor. De unde luară ei știința lor? Din biblioteca universală, numită Biblia. O; de s'ar învăța poporul nostru a cunoaște mai mult aceasta carte, el s'ar putea vindeca din ea! Noi, cari ne-am învățat a cunoaște valoarea ei, suntem pentru acea îndoit răspunzători, a o lăți. Pentru aceea facem atente toate adunările, și toți frații la literatura noastră, mai ales călindarul, foia noastră și fondul, care s'a înființat decurând, și servește pentru lățirea adevărilor biblice, a Bibliei și tractatelor, precum și spre sprijinirea colportarilor. Nimene n'ar trebui să se retragă dela aceasta colecție, ci fiecare își iee partea sa după putință a dăruii, ca să putem popoului nostru, naintea căruia s'a pus deja multă otravă, întinde hrana cea sănătoasă a cuvântului D-zeesc.

După Wge.

LECȚIUNI DE DUMINECA

Duminecă în 5 Februarie.

6. Arătarea lui Ilie în Israil.

1 Regi 17, 1—24.

Cuv. de aur: „Temeți-vă de Iehova, voi sfînțiți sei! Căci nimic nu lipsește celor ce se tem de dănsul.“ Ps. 34, 9. (10.)

Ilie era un uriaș spiritual. Noi nu putem fi toți mari în privința destoiniciei noastre spirituale, înse putem fi în privința cugetărei noastre.

Noi aflăm uneori în casă, în care intrăm, cuvântul: „Bine-ai venit, dar intră, adă noroc în casă!“ Acest cuvânt voim noi a-l realiza în spiritul creștinesc.

Duminecă în 12 Februarie.

7. Îvingerea lui Ilie asupra profetilor lui Baal.

1 Regi 18, 1—40.

Cuv. de aur: „Alegeți-vă cui voiți a servi.“ Iosua 24, 15.

Împărăția lui D-zeu avea și în vechiul așezământ deja figura crucei. Nu mulți servesc lui Iehova, și ei o fac adeseori în ascuns cu lacrimi.

Poporul lui D-zeu a ajuns prin propria sa vină în așa o poziție, că nu mai putea clar deosebi întră lumină și întunec. Acuma dă D-zeu mai odată lumină.

Baal nu poate nici auzi nici vedea și nici răspunde, dară Iehova răspunde la rugăciunea servului Seu spre mântuirea popoului Seu.

Duminecă în 19 Februarie.

8. Fuga și reîntorcerea lui Ilie.

1 Regi 18, 41—19, 21.

Cuv. de aur: „Cei ce așteaptă pre Iehova, înosee puterea lor.“ Isaia 40, 31.

Ilie e plin de supărare. Ea li răpește toată puterea, a stării în lupta vieții. Suspiniul teu nu te ajută. Privește la Isus!

Ilie fuge, dară D-zeu cercetează pre servul Seu: Descoperirile cele deosebite ale lui D-zeu vin mai mult în liniște. Cum e liniștea așa de prețioasă în comuniunea lui D-zeu!

Duminecă în 26 Februarie.

9. Cum întimpină Ilie pre Ahab în viaa lui Nabot.

1 Regi 21, 1—19.

Cuv. de aur: „Vedeți să vă feriți de lăcomie.“ Luca 12, 15.

Ahab dobândi viaa dorită prin slnicie; dară la poarta aceleia stătea Ilie ca conștiința intrupată. La fiecare păcat urmează pedeapsa ca o umbră înspăimântătoare.

Pentru Martie 5.

10. Înălțarea lui Ilie la cer.

2 Regi 2, 1—18.

Cuv. de aur: 1 Moisi 5, 24.

Fratele V. Berbecar va ținea școală de note începând cu 1 febr. șt, n. Cei ce vreu să învețe, pot merge cu grăbire la el, în Körös-Bökény. [Buteni.]

MISSIUNE.

Serbare de botez în Cincinnati. Frumoasă zi de bucurie am avut noi acestă străini în ziua de 11 Dec. 1910, când au pășit 4 suflete în apa bap-tisteriului din frumoasa noastră adunare, și s'au botezat în D-nul, după înțelesul noului Testament.

Actul sfântului botez s'a îndeplinit prin fr. Igrışan. Noii botezați au fost 1 băiat și o fiică a fr. lui N. Sas, din Cernavoda, România; 1 bărbat din Buteni și unul din Revetiș. Binecuvintează D-nul noile plante și le întărească prin ăharul Seu.

Iar în sfârșit mulțămim Ție, Părinte ceresc, în numele iubitului Teu fiu Isus, D-nul nostru, care ne-a adus aceasta sfântă Evanghelie, prin care ne-ai luminat, și prin care ai chemat și aceste 4 suflete la mântuire, în sângele Mielului Teu și scumpului nostru Salvator! Laudă și mărire îți fie Ție D-ne D-zeule în seculii seculilor!

Oh Părinte ceresc! Te rugăm, ca să ne sprijinești și mai departe în Strălucitul Teu lucru; ca să putem face de eunoscut lumei pre Fiul Teu!

Te rugăm, să ne ascuți Părinte, pre noi acesti străini și peregrini, într'acesta țerm, unde te avem numai pre Tine, pentru Domnul Isus, ascuți-ne Părinte. Amin.

În numele fraților: *Teodor Selegean.*

DIFERITE.

Compasul sau cursul?

Noi eram în școala de Duminecă. Lecțiunea noastră era despre importanța cuvântului lui D-zeu, și eu căutai a face aceasta clar naintea copiilor cu diferite exemple. Despre un compas au fost auzit ei deja toți cei mai mari, și ei și știau, unde și împlinește el mai ales scôpul seu. Un căpitan nu ar putea nici de cum afla calea cea adevărată, și ei cu-

prinseră foarte iute, că cuvântul lui D-zeu, Biblia. are în viața noastră o asemenea însemnătate. „Ce trebuie să facă un căpitan, care voiește a plutii spre nord, dară compasul îi arată, că corabia lui plutește spre sud?”

Micuțul Carol rădică iute degetul, și respunsul lui sună: „Trebuie să întoarcă compasul!” Ceialaltă copil rîseră și îl corigară, și după precugetare scurtă fu și în ochii lui clar înțelesul pentru direcțiunea cea falsă și nu pentru compasul cel fals arătător.

A întoarcă compasul! Câți s'au încercat deja a face aceasta, și câți oameni încearcă acest lucru nebun și astăzi? Sunt așa multe lucruri neplăcute în viață, cari trebuie părăsite și totuși nu voim, cu cuvântul lui D-zeu ele nici de cum nu să potrivesc. De după acest compas nici când amăgitor plutim noi în direcțiune falsă, dară o întoarcere îndrăzneată, o schimbare a cursului, ach, cât de greu îi pică omului vechi, și așa merge el mai departe; compasul cel neplăcut, îndemnarea Duchului lui D-zeu să încearcă cu toată puterea a datinilor celor vechi ale potrivii (păsăli) cătră păcatele cele vechi. Dacă nu-i reușește — și aceasta nici când n'a fi, — atunci să lasi neobservat, mai voiește a viri capul în năsip, ca paserea ștruțu în pustie, ea să nu mai vază pericoalele.

Nu lumea cea oarbă în jurul nostru o nimereste aceasta imputare atâta încât tocmai pre fiii lui D-zeu. Lumea nu cunoaște compasul cel măreț, cuvântul lui D-zeu, ea nu știe, ce țintă periculoasă are direcțiunea cea falsă, nu știe nimic despre un curs întors, ea e oarbă pentru pericol. Dară fiii lui D-zeu, de câte ori explică ei în jurul acestui compas, numai pentru că le arată direcțiunea lor falsă! Mai bucuroși lucră de să ostănește, ca să afle contradovezi, decât ca să urmeze în ascultare simplă, copilărească cuvântul. — Ici coalea trebuie să pună D-nul la noi toți mâna Sa pe inima și con-

știința noastră, și dacă noi voim a ne păstra pacea, dacă voim a ne uita și mai departe veseli în fața Lui, trebuie ca cursul nostru, și nu compasul să-l întoarcem. Cel ce s'a învățat a cunoaște propria sa inimă amăgitoare, acela știe, cât de puțin să poate crede în ea; cel ce a juns odată cu sămțurile sale în frânturi, acela își câștigă un temei mai stărnitoric al credinței, și cine a văzut, că „și oamenii cei mari să pot rătăci“, acela nu mai joară cătră mărturisirile lor, acela ia din nou în toate cauzele compasul seu și îl cearcă cu direcțiunea cea de pornit, și la care 'i fericirea serioasă, acela are și onestitate și îndrăsneală destuală, a strămuta cursul seu în cazul arătat.

Din Wge.

El să îngrijește.

Un predicător a evangheliei istorisește pătenia următoare:

„Când eram diacon în B., trebuia de multe ori să mă lupt cu grijuri materiale, pentru că îmi era puțină plata în aceasta privință, ca să mă pot nutri pre mine cu familia. Căștigul deosebit, care-l aveam din darea de ciasuri (învățătura privată), încă nu era de ajuns la aceasta. Mai ales ne-a fost noaună greu în anul 1825, în iarna cea grea. În aceea vreme, într'o sămbătă. când mă ocupam cu pregătirea predicii, veni femeea mea cu diferite conturi dela brutar, măcelar și alții, a căror sumă să urcă la 200 mărci. I-am făgăduit că voi aduce toate în ordine, deși nu aveam nici marca în cassa mea, — apoi lucrai mai departe. Dară grijea nu m'a lăsat în liniște. M'am sculat și am mers la fereastră. Precând mă uitam afară venea tocmai un corb cu o bucățea de carne, să puse jos pe acoperimântul casei din față și s'a apucat a mânca prada sa. Iar eu astfel suspinai: „Oh Domnul meu, care dai hrană puilor de corb, dă-ne și noaună,

de ce avem trebuință! Amin.“

Liniștit m'am întors la masa mea și m'am pus jos, ca să continuez ștudia mea. Atunci bătu cineva la ușă și iacă vecinul meu S. intră, care era un neguțător bogat bărbat onorabil dară om ce nu cunoștea pre Mântuitorul, în biserica mea nu venea nici când și cugeta liber. M'a sălutat cu pretenie, a întreat de starea noastră și în fine a întreat, că oare nu ne-ar putea el fi în ceva întru ajutor; dacă sunt în lipsă, s'o spun numai lui, el e totdeauna gata amă imprumuta, că el cunoaște poziția mea cea cu puțin venit și altele. Inse cu eram mai fâlos, decât ca să-i fiu spus confusiunea mea materială; i-am mulțumit frumos și lăsaî pre bărbatul cel ce să părū amăgit a merge. Dară nu mult ținu și a două oară să deschise ușa, d-nul S. păși în lăuntru iritat, puse pe masă un cuvert și zise cu un glas aproape poruncitor: „Aceasta trebuie să rămână aici!“ Apoi să grăbi afară. Am deschis cuvertul și aflai în el 200 mărci, tocmai atâta, de cât aveam lipsă.

La aceasta mersei duminică dimineața la vecinul S., fi mulțămii dăru iubirei și închisei vorbirea mea cu acestea: „D-nul D-zeu nostru le-a folosit pre d-ta la serviciu ingeresc.“ La întrebările lui i-am istorisit eu apoi lipsa mea și că în ce mod a ascultat D-zeu rugăciunea mea, iar pre el l-a folosit ca trămesul Seu.

„Oare cu puțință e aceasta?“ — strigă el, „că D-zeu e așa viu, așa aproape, așa puternic?“

Apoi istorisi el, că erî dimineața la închiderea socoatelor sale comerciale fi veni deodată acest cuget: „Ceva banî trebuie să iei la tine.“ Aceasta o făcu el de tot contra obiceiului seu fără aceea, ca să fie știut pentru ce. „Când trecui pe lângă locuința d-tale, — continuă el — atunci așa sună în mine: trebuie să vezi totuși, ce face vecinul teu, am fost inse gata, a-ți întinde ajutor în ceva mod. N'am îndrăsnit inse a-ți ofera ceva hotărît,

deoarece m'ai îndrumat așa de rece. Dară precând eram abea de câțiva pași îndepărtat de casa d-tale, atunci suna în inima mea ca cu un glas poruncitor: acuma minton trebuie să dai vecinului teu cele 200 mărci și la aceea am adus d-tale banii cei procurați prin D-zeu."

Cătră aceasta n'avem propriuzis ce adăugi. Ascultarea rugăciunii, aceea știință sigură, că ochiul D-nului e deschis spre servul Seu, a servit la aceea, ca să-l întărească în credință, dară și la aceea, ca să atragă pre pretenul lui întinzător de ajutor pe calea charului la Mântuitorul. Iar noi să primim din nou aceasta indemnare: „Toată grija o puneți pe El, că El să îngrijește de voi.” — „Căutați mai întâi împărăția lui D-zeu și dreptatea lui și toate celelalte să vor adăugi vouă!”

Din Wge.

Gradațiune înfricoșată.

I.

Pe strada principală pravoasă a comunei să joacă în căldura soarelui o grupă de copii veseli cu un câne mare, care sare în jurul lor, până nu unul sau altul dintră copii îi netezește capul cel sburlit. Acolo veni și un câne mic străin, ca și el să-și iee partea sa din bucurie. Fricos sărea acest animal mic spre cânele cel mare. De aceasta s'au bucurat copiii și mai mult. Atunci propăși un baet aspru, care apucă cânele cel mic de gât, îl aruncă pe o grămadă de peatră.

— Du-te de aici, câne ticălos! — strigă pe el.

— Pfiu, Robert! — strigau la aceasta copilele micuțe și să grăbiră la cânele cel vătămat, care zăcea întră urlate amare pe grămada de peatră.

— Băiatul cel bătăran rise. Mai odată rânjește el spre animalul suferitor:

— Așa, te duci deja?

Animalul să trase mai departe cu lătrat dureros. O privire dureroasă aruncând spre neînduratul, ca când

ar fi voit să zică: — Dapoi că și eu am voit a mă juca aiei cu voi, dară tu . . .

Oare ce va să fie din acest băiat?

II.

Pe drumul cel singuratic, de munte în căldură mare mâna un cărăuș tânăr cu injurătură urite caii sei, cari au stătut cu trăsura preincărcată găfăind pe drumul cel nalt. O lovitură după alta a biciului îi ajungea, pe spatele sărmanilor cai s'a umflat pielea. Marginea cea aspră a hamurilor le făcea spatele și coastele sângeroase. Un cal săcat de puteri cade jos. La aceasta cărăușul cel bătăran lovea cu vârful cismelor părțile cele moi ale calului. Din nou, din nou! Sărmanul animal să scoală cu mare trudă și împlinește mai departe serviciul seu.

O fetiță îl roagă cu plâns: Robert, nu chinui așa fără de milă caii tei; mai vreu să te cinstesc cu o icoană mică. — Ris era la aceasta respunsul. Loviturile biciului ajungeau una pe alta.

III.

Seară de vară naintea porțelor Hamburgului. Într'o căsuță, ce sta sângură lângă cale, să lupta cu desperare o femeie bătrână cu un fecior tare.

— Robert, îți dau toate ție, numai nu mă omori!

Securea lovește. Buzele cele gălfetite nu să roagă mai mult . . . Mai o privire frântă să aruncă spre ucigașul, care adună iute puținelele obiecte ale ucisei.

IV.

Sala de pertractare a tribunalului, plină de ascultători. Ucigașul stă cu capul plecat la banca acusaților, până când să ascultă un martor — învățătorul lui de cândva — care întoarse capul seu cărunțit spre învățacelul seu.

— Robert! Robert! De ce n'ai ascultat de mine, când te-am rugat la aceea, să nu mai chinuești animalele?! — suna glasul cel metelor a bătrânului.

La aceasta a strigat robul cel lăntuit ca când ar fi voit a-i plesni inima. Cu compatimire să uită învățătorul la nefericitul. Ca când ar fi fost propriul seu fiu. Urmează judecata:

— Pedepsă de moarte! . . .

Într'o zi de toamnă dimineața să luă capul lui Robert.

—

Ce să făcu din un neascultător și un tiran mic! Un păcătos și ucigaș mare. Auzi tănăre, ce zice bunul D-zeu prin înțeleptul Seu serv, cetește numai mereu și precugetând cuvintele dela Provebe 6, 20—23. Ascultă, primește și urmează sfatul și învățătura, că numai atunci vei fi păzit de multe păcate grele!

După B. H.

Cui să predice predicătorul.

La această întrebare aceea trebuie respuns, că ascultătorilor.

Dară dacă ascultătorii dorm, sau baremi jumătate parte doarne?

Atunci după predicăția gătată predice mai odată, dară numai lui-și, așa ca să nu-l auză nimene, ci inima lui, aceea auză bine.

Astfel să-și predice lui:

Auzi omule! Să nu voiești a spune mai mult, decât ce-i de lipsă. Nu face introduceri lungi și nu aventura (umbla departe) în vorbirea ta. Rămâi totdeauna lângă object și adă aceea nainte, ce Biblia spune. Vorbește cu glas, ca și cei ce șed departe de tine să auză, dară vorbește cu glas regulat, nu arăta mai mare evlavie, decât câtă ai într'adevăr: Nu întinge vorbirea ta, că dacă te cunosc odată oamenii, să tem nainte de predicele tale lungi.

Fă adunarea vioaie deja la începutul serviciului, și pentru aceea nu lăsa să se cânte melodii trăgănătoare. Meargă începutul vioi și iute. Cetește sfânta scriptură cu înțeles și te roagă simplu, ferbinte către D-zeu și nu

pentru placul ascultătorilor. Vorbirea ta să nu fie trăgănătoare. Folosește în vorbirea ta asămănări și proverbe sau istorii, dară nu lungi acelea.

Vorbirea ta purceadă din credință și iubire, să nu fie în tine trufie. Dorește convertirea sufletelor și nu lauda ta proprie.

Silește la aceea, că predicățiile tale să le întărești prin modul vieții tale zilnică. Ce tu predici, aceea a ținea, e în primul șir datorința ta.

Pregătește-te la vorbire prin rugăciune. Sfânta scriptură cetește-o adeseori, dară nu ieși colea, ci după regulă, dela început până în sfârșit.

Dobândește-ți (ie ascultătorii prin iubire adevărată de Christos. Predică clarul Mântuitorului.

Așa trăiește precum predici!

Cum au eugetat creștinii cei dintâi despre joc și teatru.

Chrisostom acestea zice despre joc: „Unde să joacă, acolo e de sigur deavolul. Pentru că D-zeu nu pentru aceea ne-a dat picioarele, ca să ne încovăiem cu ele prostește și să ne svârcolim cu ele, ci ca să umblăm cu minte și nu să sărim cu ele ca camilele sau ca țapii. Mai bine să ne ținem cu corul îngerilor. Dincontră dacă corpul să poartă așa de infam, cu cât mai mult e aceasta spre rușinea sufletului! Că oare ce lipsă avem de joc? Păgânii joacă la serviciurile lor divine, dară la noi să fie purtare cuviincioasă, înfrănată, cinstită și cu minte“.

Însemnarea lui Ambrosie: „Unde jocul servește ca închiderea (culmea) altor lucruri, acolo e înfrânarea de sine foarte nesigură și să poate ținea (teme) de seducere. Un învățător păgân a și spus-o: „Altul nu joacă, numai cel smintit de minte.“ Înse ne poate servi de exemplu Ioan botezătorul, care la dorința unei jucătoare fu decapitat; jocul cel seducător a

căusat mai mult rău, decât nebunia celorlalți nelegiuiți“.

Mărturisirea episcopului Augustin: „Jocurile dramatice m'au răpit pre mine în'atâta, că acelea erau pline de ideile miseriei mele și pofțelor mele păcătoase au servit ca aprinzătoare“.

Despre jocurile dramatice, stadiile de alergat etc. a scris Tertullian acestea cătră păgâni: „Noi abziem de jocurile voastre dramatice, pentru că nu avem nimic mai mult cu oriinea lor; stadia voastră de alergat nu ne trebuiește, jocurile voastre necurate și exercițiile voastre ucizătoare de luptă nu dorim a le vedea, nici auzi; nu voim a vorbi despre acestea. Ce fapte infame să arată pe scenă, ce fel de vorbe rușinate folosească păcalele, ca să faci ris! Deoarece știm, că D-zeu toată vorbirea deșeartă și gluma o judecă, pentru aceea ne reținem dela teatre unde mai de multeori să raportează așa uricuni, că ar fi mai bine în privința lor, dacă ar rămânea la întunerec, deoarece acelea murdăresc lumina zilei“.

„În teatru“ — zice un altul — „întră comediile lor clevătesc despre necurăție, dragoste infamă; în tragedii despre vărsare de sânge și ucideri. Tânării privesc toate aceste uriciuni până în capăt, și prin așa prezențiamii să învață la tot felul de lucruri necinstite și la răutate. Să bucură omul, când poate vedea așa ceva, ce el a făcut deja în secret, sau învață aceea, ce ar putea încă face, sau ar putea duce în deplinire. Învață și frângerea de căsătorie (adulteriu) deoarece și aceea, să poate vedea acolo; și cel ce a mers curat în comedie, să îndepartă de acolo cu pofte rele“.

Așa au cugetat creștinii cei dintâi. Oare cine ar dori din locul jocului sau dela raportarea teatrală să meargă naintea scaunului de judecată alui D-zeu, ca acolo să-și iee judecata sa vecinică?.

Din M. jj.

Mijloace probate contra tot felul de atacuri.

Receptele aici citate sunt probate ca rezultătoare, și pentru că nu are nimeni la ele drept de proprietate, fie dară publicate spre binele tuturor.

1 Contra unui atac de mânie pasionată: Mergi îndată la aerul liber, de parte de oameni și apoi strigă vânturilor și le spune, ce fel de nebun ești tu.

2 Contra iritarea spre neîndestularea: Fă-te pe cale spre locuințele săracilor. Privește odaia lor strâmtă, paturile lor defecte, îmbrăcămintea și încălțămurile lor. Vezi, ce ei au la dejunare, prânz și cină pe masă. Întrebă după câștigul lor și socotește, cum ai putea tu trăii din el. Și tu vei vedea, dacă tu după aceea din nou pășești în casa ta, va fi neîndestularea ta dusă.

3 Contra atacului de ambiție (pofța de onoare) și nebuniei de mărire: Du-te în cimiter și cetește inscripțiile mormintelor. Ele arată capătul goănei omenească. O groapă va fi și a ta cămară odată, ceva pământ căpătâiul tu, putrăzire soartea ta.

4 Contra unui atac de desperare: Privește cele bune, ce ți-a dat D-zeu, pentru aceasta lume, și cugetă, ce ți-a promis El ție pentru cea viitoare. Cel ce merge în grădina sa, ca să caute țesături de păingin, acela le află, ba încă și păingini cătră ele. Dară cel ce merge, ca să caute flori, să va întoarce cu rose parfumătoare.

5 Contra tot felul de atacuri de frică și confușiune, de ar fi acelea timporale sau vecnice, de ar suferi sub ele capul sau inima: Aruncă sarcina pre Domnul, Acela îți va ajuta și se va îngriji de tine.

6 Contra atacurile de supărare: Du-te, cercetează pre cei în miserie, cercetează bolnavii, ologii și orbii, cercetează văduvele și orfanii, împărțește-

le, aceea ce poți, cetește-le istoria patimilor Mântuitorului, cuvinte de mângâiere din Biblie și în fine Psalmi de laudă și mulțămită. Aceasta ajută. Doară duplu.

Din Wge.

Puterea cuvântului lui D-zeu.

Un păgân cu numele Cumus zise odată așa missionarului: „D-le și eu voiesc a primi religiunea D-lui Isus, și ași dori a mă boteza.“

„De aceea mă bucur foarte,“ zise acela, „dară știți tu, că trebuie să ierți și aceuia vrășmaș care a omorât pe tata teu.“

„Învățătura ta e grea foarte,“ zise păgânul și s'a îndepărtat cu inimă intristată.

După câteva zile veni el din nou. Întreaga lui aparență mărturisea despre aceea, că în el este o luptă ferbinte. Missionarul, care de atunci s'a tot rugat mereu pentru el, l-a întrebat că la ce s'a hotărit.

„Lucru minunat să întâmplă cu mine. Cași când ași avea două inimă; și vreu, și nu. Odată ași voii a ierta vrășmașului meu, și altădată ași voii să-l omor.“

Dacă mă îndeamnă pretenii la răsbunare, nici nu-i aud pre ei, și totuși îi aud. Sămțesc că ar trebui să iert și nu pot.“

Missionarul l-a îndemnat, ca să nu se opună cuvintelor Duchului sfânt și i-a cetit acela capitol, unde s'a rugat D-nul Isus pentru ucigașii sei.

„Acea-i foarte, foarte frumos,“ zise el cu ochii lacrimoși, „dară Isus a fost bun, iar eu sunt rău.“

„E adevăr, că El era bun. Dară deoarece El a dat sângele Seu pentru noi, prin mila Lui și prin credința în El și noi putem deveni asemenea Lui.“

„Cugetă încă la Ștefan, care încă naintea morței sale s'a rugat pentru vrășmașii sei.“

Cumus era adânc pătruns de cuvântul lui D-zeu, și precând își ștergea lacrimile, zise așa: „Ștefan era om pios și el morse în cer, dară eu sunt rău și nu pot ajunge acolo.“

„Și tu poți ajunge acolo, dacă te întorci la D-zeu, și ceri putere la aceea, ca să poți ierta vrășmașului teu.“

„Oh omule bun,“ strigă acuma Cumus, „dă-mi puțină vreme și după ce voi liniști cealaltă inimă voi veni iarăși la tine.“

„Mergi și te roagă D-lui, și și eu mă voi ruga pentru tine, ca să poți învinge pre cel rău,“ respunse missionarul.

După o vreme veni Cumus iarăși, dară acuma venea deja cu fața strălucindă și din ochii lui să putea vedea pacea d-zeească.

La întrebarea missionarului, că la ce s'a hotărit, zise el așa: „Oh d-nul meu dulce, de tot m'am schimbat, vrășmașilor mei am iertat din inimă, și acuma sunt așa de fericit.“

„Și cum s'a întâmplat aceea?“ întrebă missionarul.

„Așa, că precând tu m'ai cetit din scriptură despre iubirea care a arătat-o D-nul față de vrășmașii sei, m'am hotărit că și eu voi uita toate și voi ierta. Dară mult timp n'am avut putere la aceasta, pânăcând în sfârșit m'a ajutat Domnul.“ Mare bucurie a fost în aceea zi, când Cumus fu primit în adunare (ca membru).

„Îți mulțămesc,“ zise el întorcându-se spre missionar, „că m'ai arătat calea vieței.“ Când o știu el că unde stă vrășmașul seu, i-a trimes aceasta solie: „Nu trebuie să te temi mai mult de Cumus, că el s'a făcut om nou.“

La început nu l'au putut înțelege rudenile lui, mai târziu au venit mai mulți la pocăință.

Dară tu iubite cetitor, pe cine ești mâniaș? Du-te, învață-te a ierta și a te împăca cu vrășmașul teu. Dară grăbește! Să nu apună soarele peste mânia ta. Bunul D-zeu ne ajute tuturor la aceasta.

După Hcs.

ÎNTREBĂRI BIBLICE.

Unde vei afla scris următoarele :

1. Păcătuit-au asupra lui Iehova în locașul mântuirii?
2. Întoarceți-vă întoarceți-vă dela căile voastre cele rele?
3. Ațântuește inima ta spre calea cea bătută?
4. Chiar animalele câmpului doresc după tine?
5. O Sioane, mântui-te?

Întrebările din No. 1 le-au deslegat bine:

Brânda H. prețin Buteni	1, 2, 3, 4, 5.
Brânda Todor	1, 2, 3, 4, 5.
Zimbran Petru	1, 2, 3, 4, 5.
Feir Constantin Nădlac	1, 2, 3, 4, 5.
Niga Ștefan	1, 2, 3, 4, 5.
Niga Mitru	1, 2, 3, 4, 5.
Raț Ana	1, 2, 3, 4, 5.
Socală Elena	1, 2, 3, 4, 5.
Socală Todor	1, 2, 3, 4, 5.
Santău Ioan Chitighaz	1, 2, 3, 4, 5.
Sechel Todor Erdőhegy	1, 2, 3, 4, 5.
Selegean Moisi	1, 2, 3, 4, 5.
Dărăbuț Moisi Pecica	1, 2, 3, 4, 5.
Boar Ștefan	1, 2, 3, 4, 5.
Ardelean Răoman	1, 2, 3, 4, 5.
Cheveresan Georg	1, 2, 3, 4, 5.
Petrișor George	1, 2, 3, 4, 5.
Opșitar Efreim	1, 2, 3, 4, 5.
Vertaș Roman	1, 2, 3, 4, 5.
Tornean Dimitrie	1, 2, 3, 4, 5.
Tornean Florița	1, 2, 3, 4, 5.
Margea Mihai Rovetiș	1, 2, 3, 4, 4.
Dragoș Genadio	1, 2, 3, 4, 5.
Dobrei Pavel	1, 2, 3, 4.
Costea Mihai Macea	1, 2, 3, 4, 5.
Nicoară Ioan Almașel	1, 2, 3, 4, 5.
Don Ilie Curticel	1, 2, 3, 4, 5.
Șiclovan Pavel	1, 2, 3, 4, 5.
Mariș Gligor	1, 2, 3, 4, 5.
Pascu Timotei Paraț	1, 3, 4.
Jurconț Leontin R. Gladna	1, 3, 4, 5.
Strian M.	1, 3, 4, 5.
Juratonț Ana	1, 3, 4, 5.
Crainic Petru școlar Ciuc	1, 3.
Iloa George M. Slatina	1, 2, 3.
Maxinan Crăciun	1, 2, 3.
Maxinan Solomon	1, 2, 3.
Andrei Ion Arabagi (România)	1, 3, 4.
Baba Ștefan	1, 3, 4.
Conădan George C. voda	1, 4, 5.
Cenădan Livia	1, 3, 4.
Dobre V. Toanca Jăgălia	1, 3, 4.
Flonta Ioan Șomosșoș	1, 3, 5.

Cuvintul întrebate au fost: Iov 12, 8; Isaia 29, 4; 44, 23; 45, 8; Osea 2, 22.

Ce va mai fi cu Slăvu?

Poate, iar voi fi persecutat pentru cartea „Evangelia și focul“, și pentru foaia: „Se predică evangelia — Se va întuneca soarele“?

Înaltul domn Episcop al Aradului și jur — subscriind ordinațiunea Consistoriului Arad — șed. cons. 15/28 Oct. 1910. Ioan I. Papp m. p. — Avizându-mă, în scris, pe calea oficiului — *mă opreste* a nu mai folosi și chiar numele de învățător greco-oriental-român — pus și tipărit pe cărțile sus numite. Doară chiar pentru a nu se mai împărți cărțile numite întră popoare?

Dar iacă, să poate corege: ca fost învățător gr. or. rom. — ce nici ori care nu poate tăgădui fiindcă nu pot ascunde, că nu am fost.

Georgiu Slăv fost învăț. gr. or. român.

PUBLICĂRI.

„Evangelia și focul.“

(Rămâne iarăși la prețul ei de 70 fil.)

Nu se mai lesnește! pentru că s'au aflat scăderi. S'au dat cu 30 fil. una — pentru a se împărți spre a se plăti tiparul, care le-a tipărit. Unii înse câștigând — vinzându-le mai scumpe — până astăzi stau neîmpărțite cărți la tipar.

Iacă însă regula!

Cartea „Evangelia și Focul“, va fi ieftină (lesnea) și de aci înainte, înse numai pentru aceea, ce se vor jertfi pre sine înșiși puținel la împărțirea ei; spre a se plăti la tipar.

Cine primește 50 de cărți: „Evangelia și focul“ în prețul lor de 70 fil. una, mai capătă încă 50 fără de bani de toate 100. Cine plătește cumpărând o sută 100 de cărți, mai capătă pe loc încă o sută de tot 200 cărți „Ev. și Foc.“ Fără de bani. Așa va fi împărțirea, dela 50 de cărți în sus. Iar mai puține, numai în prețul lor de 70 fil. una să capătă.

G. Slăvu fr. în D.

Un frate, care are familie, dară să află altcum fără de bunuri pământesti, să roagă de frații noștri, cari sunt în mai bună stare și le-ar lipsi un serv bun, el ar primi un așa loc, unde să poată, pe lângă stăpânul său, și Domnului său servi. Cei ce să interesează pot scria la adresa: Ardelean Todor Sikló Arad m.

O soră, în vârstă de 50 ani, pricepe tot lucrul de casă, vobește numai ungrește și nemțește, ar dori a se băga în serviciu la oarecare familie creștină. Dacă să află careva, la care i-ar trebui, poate scria la fr. Susan George în Marossolymos.

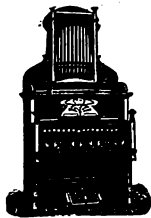
Călindare pentru cetitul Bibliei. n'ar trebui să lipsescă nici dintr'o casă. Mai sunt multe la fr. Welker J. în Budapesta VII., Hasfa u 33.

O FOAIE NOUĂ

În vremea de pe urmă în mai multe locuri a început a se interesa mai cu samă tânăria și tineretea noastră după așa versuri și predici, care ei le-ar putea spune în adunări, ba s'au și apucat deja a lucra în acest chip așa cum știau. Fără îndoielă, trebuie să ne grăbim spre a le ajuta în acest lucru bun.

Aceasta împrejurare ne îndeamnă la edarea unei foiță mică, care ar aduce așa învățătură și versuri edificatoare, care ar fi potrivite atât pentru tânăria, cât și pentru a le împărți pe la oamenii cece ce s'ar pute face ușor, că n'ar fi scumpă. De ce mai multe, cu atât mai ieftine.

Pentru a ne putea orienta, rugăm pe frați, să avizeze pe subserisul despre aceea, că cam câte exemplare ar abona ei, din foaia anumită. Să facă de cunoscut la fr. Mihai Brumar în Budapest Harsfa-utca 33 la nyomda.

HARMONURI.

cu 10 ani garanție,

Prin mijlocirea fr. lui V. Berbecar la Körös-Bökény se pot căpăta dela cele mai simple până la cele mai scumpe, pentru adunări și

familii în prețuri originale.

Rugare.

Un frate din cereul fr. lui Șt. Ignea să află bolnav de 3 ani, și nici nu

poate eși din casă. Frații, adecă membrii sunt acolo numai 4 bărbați și 4 femei, și acestia sunt săraci, că nu pot al ajuta. Acesta frate să roagă ea, cei ce sunt binecuvântați de Domnul cu sănătate și ceva avere, să facă bine a-l sprijini. Noi știm, că a face bine, mai ales cu cei de o credință cu noi, nu e păcat. Așadar, cei ce au iubire frățescă, aici e ocasiunea, o pot dovedi. Ajutorul să poate trimete pe adresa Sida Todor Körös-Bökény Aradm.

A adormit.

Din România ni să înștiințază, că fratele **Georgiu Ardelean** în etate de 68 ani, a răposat în Domnul.

POȘTA REDACȚIEI.

I. Nicoara Almașel. Biblii marf încă nu să căpăta nainte de toamna viitoare. Că s'a publicat în călindar, nu face nimic, noi aveam nădejde, să fie acuma gata; înzădar, că nu a noastră mână, nici pungă, poartă mașinele tipografiei, în care să fac bibliile. Sălutare.

Mihelle D. Mosszüliget. Baniți trameși ti voi socoti pentru foaie.

M. G. Kürtös. Astădată nu mai este loc. De altădată. Sălutare. B.

La mai mulți. În unele locuri s'au trimes mai multe exemplare din foaia noastră, cu nedejdea, că vor trebui. În alte locuri numai ca mai nainte, sau că din smântâ și mai puțin. Facă bine iubiișii noștri cetitori, și serie cât mai curând la adresa: Welker József Budapest VII., Harsfa-utca 33. că câte exemplare trebuiesc în fie care loc. Foile să și trāmet regulat totdeauna, și dacă cineva nu le-ar căpăta, caute numai la poșta, că nu totdeauna, de câteori nu o căpătați, suntem noi vina, ei și la poșta să perd multe. Dară dacă cineva nu-și căpăta foaia regulat, facă o plângere, prin o carte poștală, la fr. Welker sau și la redacție. Cei ce trāmet bani, nu aștepte totdeauna chivită, că acela-i mare lucru, a trimete la așa mulți chivite; ei pună numai bino rețipisul ce-l căpăta dela poșta, acela-i chivită destulă. În fine sunt rugați cu iubire toți aceia, cari sunt datorți cu banii foil de pe ani trecuți, să-i trāmeată cu grabă la Simion Negru Kürtös Arad m. Jară depe acest an trebute trāmeși la Szida Todor Körös-Bökény. Arad m. Seriorilo la V. Berbecar Körös-Bökény, reclamațiunile la Welker József Budapest.

Redactor coresponsabil:
VASILIU BERBECAR.